

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΪΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Τήν Κυριακήν, 30^{ην} Ἀπριλίου /13^{ην} Μαΐου 2012, ἑωρτάσθη ἡ εἰς τό Πεντηκοστάριον τῆς Ἐκκλησίας διαλαμβανομένη ἑορτή τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εἰς Σαμάρειαν. Εἰς τό Φρέαρ τοῦτο μνημονευόμενον ὡς Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εἰς τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην (Ἰω. 4,6) καί εὕρισκόμενον εἰς τήν κοιλάδα ἀναμέσον τῶν ὁρέων Γεβάλ καί Γαριζίν συνήνητησεν ἡ γυνή, ἡ ἐλθοῦσα ἐκ τῆς Σαμαρείας, ἵνα ἀντλήσῃ ὕδωρ (Ἰω. 4,7) τόν Κύριον, ὁ ὅποιος συνωμίλησε μετ' αὐτῆς καί ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτήν τά τοῦ βίου αὐτῆς (Ἰω. 4,18) καί εἴλκυσε αὐτήν πρός Αὐτόν, προσφέρων αὐτῇ τό ὕδωρ τό ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον (Ἰω. 4,14), τήν ἀποκάλυψιν δηλαδή ἀπεριφράστως ὅτι Αὐτός ἐστίν ὁ Χριστός (Ἰω. 4, 26).

Ἡ γυνή αὕτη ὄντως ἀπεδείχθη γῆ ἀγαθή, πιοῦσα τό ὕδωρ τό ζῶν καί καρποφορήσασα καρπὸν ἑκατονταπλασίονα πιστεύσασα καί προσενεγκοῦσα ὡς μάρτυρα διὰ Χριστόν τόν ἑαυτὸν τῆς, ἥτοι τήν Ἁγίαν Φωτεινὴν ἀλλά καί τούς υἱούς αὐτῆς, ἥτοι τόν Ἅγιον Φωτεινόν, Ἅγιον Ἰωσὴν καί τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς Ἁγίας μάρτυρας Φωτῶ, Κυριακῆν, Παρασκευὴν καί Φωτίδα μέ τήν μνήμην αὐτῶν εἰς τόν ἀκίνητον κύκλον τῶν ἑορτῶν, τήν 26^{ην} καί 27^{ην} Φεβρουαρίου ἐκάστου ἔτους.

Διὰ τήν τιμὴν τῆς μνήμης τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς εἰς τόν κινητὸν κύκλον τῶν ἑορτῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐτελέσθη εἰς τόν μεγαλοπρεπῆ ὄντως ναόν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τόν προσφάτως ἀνεγερθέντα ὑπεράνω καί πέριξ τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου αὐτοῦ Ἁγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου μέ δύο παρεκκλήσια, ἓν νοτίως αὐτοῦ, τοῦ Ἁγίου Νεο -ιερομάρτυρος Ἁγιοταφίτου Φιλουμένου, ἔνταῦθα μαρτυρήσαντος καί ἕτερον βορείως, τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου καί μάρτυρος, τοῦ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τῆς Νεαπόλεως καταγομένου, μεγάλη ἑορτή καί πανήγυρις τήν ὡς ἄνω ρηθεῖσαν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς διὰ θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῶ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, Ἁγιοταφίτων Ἱερομονάχων καί ἐγγάμων ἱερέων τῶν περιχώρων τῆς Νεαπόλεως καί Ἱεροδιακόνων, τῇ παρουσίᾳ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καί τῶν Ἐπιτρόπων τῆς εἰς Νεάπολιν ὑπαρχούσης Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τῶν Ραφιδίων καί τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Εἰς τό ἀθρόως συναθροισθέν ἐκκλησίασμα ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, χορευέτω τά ἐπὶ γῆς. ὅτι Χριστός ἐκ Παρθένου, ἐπιφανεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τό ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικί Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τήν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος», ψάλλει ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί ,

«Πνεῦμα ὁ θεὸς καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4, 24), λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τήν

Σαμαρείτιδα γυναίκα. Αυτό τοῦτο τό θεῖον τῆς ἀληθείας Πνεῦμα, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τοῦ φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, διά νά συναντηθῶμεν καί συμπίωμεν μετά τῆς Σαμαρείτιδος τῆς Ἁγίας ὕδωρ ἰαμάτων καί ὕδωρ ἀθανασίας ἐκ τῆς φυσικῆς καί πνευματικῆς πηγῆς, τόν ἐκ Παρθένου Μαρίας ἐπιφανέντα ὡς ἄνθρωπον καί ρυσάμενον τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἐκ τῆς φθορᾶς καί ἀναστάνα ἐκ νεκρῶν Σωτήρα καί θεόν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Σύμπας ὁ ὄρατός καί ἀόρατος κόσμος, αἱ ἐπίγειαι καί οὐράνιαι δυνάμεις καλοῦνται νά συμμετάσχουν εἰς τόν χορόν τῆς ἀγαλλιάσεως καί τῆς χαρᾶς ἐπί τῇ λαμπροφόρῳ ἀναστάσει τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ ἅμα δέ καί «ἐπί τῇ ἐκλάμψει τοῖς θαύμασιν αὐτοῦ, Σαμαρείτιδι γυναικί, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τήν πηγὴν τῶν ἰαμάτων ὡς ὁ μόνος ἀθάνατος», ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός. Τό δέ ὕδωρ, τό ὁποῖον παρέχει ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, δηλονότι ὁ Χριστός, τῇ Σαμαρείτιδι γυναικί δέν εἶναι ἄλλον ἀπό τήν θεῖαν φωτιστικὴν δύναμιν καί ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς ἀληθείας καί τῆς τοῦ Θεοῦ Πατρός σοφίας, ὡς ψάλλει καί ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τό τῆς σοφίας ὕδωρ σέ, ὃ ποτισθεῖσα δασιλῶς, βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκληρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰδιδίμος».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Σαμαρεῖτις γυνή ἐκληρώσατο βασιλείαν τήν ἄνωθεν, διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «τοῖς μὲν πιστεύουσι γέγονεν (ὁ Χριστός) αἷτιος σωτηρίας αἰωνίου, τοῖς δέ ἀπειθήασιν, ἔλεγχος ἀπιστίας». Καί ἐγένετο ὁ Χριστός αἷτιος σωτηρίας τῇ πιστευσάσῃ Αὐτῷ Σαμαρείτιδι γυναικί, διότι ἡ σήμερον ἐορτίως τιμωμένη Ἅγια τῆς Ἐκκλησίας, ἤκουσε τούς Κυριακούς λόγους: «Πνεῦμα ὁ θεός, καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24). Καί ἐπίστευσεν μεθ' ὅλης τῆς διανοίας καί ὅλων τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς δυνάμεων.

Μέ ἄλλα λόγια, λατρεύειν τόν θεόν «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ», (Ἰωάν. 4,24) σημαίνει ἡ διάνοια νά ἐγκολποῦται τήν ἀλήθειαν δι' ὅλων τῆς τῶν δυνάμεων καί ἡ θέλησις μεθ' ὅλων τῶν ἐνεργειῶν τῆς, καθὼς καί τὰ συναισθήματα τῶν καρδιῶν μας νά εἶναι πάντα προσδεδεμένα ἰσχυρῶς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς γνώσεως καί προσοικειώσεως τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καί τῆς εὐλαβοῦς μας προσεγγίσεως πρὸς Αὐτόν. Κατά τήν ἐν προκειμένῳ ἐρμηνείαν τοῦ Ἁγίου Θεοφυλάκτου: «Πολλοὶ δοκοῦσι μὲν προσκυνεῖν κατὰ ψυχὴν, οὐκ ὀρθὴν δέ δόξαν περὶ τοῦ Θεοῦ ἔχουσι. Προσέθηκε {ὁ Χριστός} δια τοῦτο, τό ἐν ἀληθείᾳ. Δεῖ γάρ καί κατὰ νοῦν προσκυνεῖν τῷ Θεῷ καί ἀληθῆ δόξαν περὶ αὐτοῦ ἔχειν». Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι δέν ἀρκεῖ μόνον νά λατρεύωμεν καί νά προσκυνοῦμεν τόν θεόν. Εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά γνωρίζωμεν τήν ἀληθινὴν ὁδόν καί τόν ὀρθόν τρόπον λατρείας καί προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ. Τό γεγονός τοῦτο ἐξασφαλίζει ἡ ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τῆς ὀρθῆς καί ἀνοθεύτου αὐτῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καί τῶν ἐγκύρων αὐτῆς θεραπευτικῶν καί σωτηριωδῶν μυστηρίων.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ εἰς Χριστόν τόν Μεσσίαν πίστις τῆς Σαμαρείτιδος ἀφορᾷ εἰς τήν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας. Τόν θάνατον τῆς ἁμαρτίας κατεπάτησε πλέον ὁ Χριστός διὰ τοῦ θανάτου τῆς τριημέρου Αὐτοῦ ταφῆς καί τῆς νικητηρίου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως. Ἡ δέ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν ἔλευσιν τοῦ Παρακλήτου, δηλαδή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τοῦ ὑπ' Αὐτοῦ (τοῦ Παρακλήτου) ἐλέγχου καί κρίσεως τοῦ κόσμου, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός: «ἀλλ' ἐγὼ τήν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐάν γάρ μή ἀπέλθω ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δέ

πορευθῶ, πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. περὶ ἁμαρτίας μὲν ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· περὶ δικαιοσύνης δὲ ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπάγω καὶ οὐκ ἔτι θεωρεῖτε με· περὶ δὲ κρίσεως ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται», (Ἰωάν. 16, 7-11).

Ἐρμηνεύων τοὺς λόγους τούτους, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Νόθον τὸ τῆς ἀρχῆς ὄνομα τῷ Σατανᾷ ... Ἄρχοντα γέ μὴν τοῦ αἰῶνος τούτου κέκληκεν οὐκ ὡς ὄντα τοῦτο κατ' ἀλήθειαν ... ἀλλ' ὡς ἐξ ἀπάτης καὶ πλεονεξίας τὴν ἐπὶ τούτῳ δόξαν ἀποκερδαίνοντα καὶ ὡς ἐν τοῖς πλανωμένοις ἔτι κρατοῦντα τέ καὶ ἄρχοντα διὰ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς μοχθηροτάτην προαίρεσιν». Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Πάλιν ἐνταῦθα τὸν περὶ δικαιοσύνης ἀνακινεῖ λόγον, ὅτι κατεπάλαισε τὸν ἀντίδικον. Οὐκ ἂν δὲ ἁμαρτωλὸς ὢν κατεπάλαισεν ... Ὅτι γὰρ κατακέκριται δι' ἐμέ (λέγει ὁ Κύριος) εἴσονται οἱ καταπατοῦντες αὐτόν ὕστερον καὶ τὴν ἀνάστασίν μου σαφῶς εἰδότες, ὅπερ κατακρίνοντες ἐστίν· οὐ γὰρ ἴσχυσέ με κατασχεῖν».

Αὐτόν ἀκριβῶς τὸν φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς, τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Μεσσίου Χριστοῦ, λαβοῦσα ἡ Σαμαρεῖτις γυνὴ ἔλεγε διὰ στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ: «πότισον οὖν με Λόγε, διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τὴν θείαν Χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι ἀύχμῳ, ἀλλὰ κηρύττω Σου τὰ μεγαλεῖα». Προσέλθωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, εἰς τὸ πνευματικόν τῆς Ἐκκλησίας Φρέαρ καὶ πίωμεν τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν τὴν Σαμαρείτιδα λέγων: «ὅς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐκ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4,14).

Ἐκ ταύτης τῆς πηγῆς ἔπιεν τὸ ὕδωρ τοῦ μαρτυρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Ἅγιος μάρτυς Φιλούμενος ὁ Ἁγιοταφίτης μιμούμενος τὴν Ἁγίαν Σαμαρείτιδα, γενόμενος οὕτω κῆρυξ τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσκυνήσεως τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Χριστὸς Ἀνέστη.

Καὶ ἀραβιστί ὡς ἔπεται: ἴδε ἠλεκτρονικὸν σύνδεσμον:
<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2012/05/13/1055/>

Μετά τὴν πανηγυρικὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ τὸν ἐν τῇ θείᾳ Μεταλήψει ἁγιασμόν ἠκολούθησε λιτανεῖα πέριξ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Μετά ταῦτα ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τὸ ἡγουμενεῖον καὶ μεσημβρινὴ πλουσία τράπεζα ὑπὸ τοῦ ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς καὶ φιλοξένου καθηγουμένου αὐτῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου πρὸς σωματικὴν εὐφροσύνην τῶν ἀπολαυσάντων τὴν πνευματικὴν εὐφροσύνην τῆς ἑορταστικῆς ἐκκλησιαστικῶς πανδαισίας τῆς ἑορτῆς τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος.

Μετά τὸ πέρασ τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τὴν κώμην τῶν Ραφιδίων, ὅπου ἐνεκαινίασε αἶθουσαν γυμναστικῆς καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων πλησίον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου διὰ τὴν ἐνταῦθα διαβιοῦσαν Χριστιανικὴν Κοινότητα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

<http://youtu.be/8v0CbkpINDE>

ngg_shortcode_0_placeholder